

לוחיכדורסל במרכז הכפר: דגל פלסטין, תמונות של ערפאת וחבש, סמל הזין של החזית העממית, כתובת „פלסטין החופשית” ו„חי יום השנה לייסוד פת”ח”

מן הכתב, וגם בחור שהסתיר את פניו בכופיה ארומה — שהאינתפאדה תימשך עד לשיחרור פלסטין. דיבריהם של הנואמים הלהיבו את הצעירים, שעמדו ממול, ואת הנשים שצפו בנפרד, ומדי פעם פרצו מחיאות-כפיים סוערות של הקהל, בצירוף קריאות-יעידוד וסיסמות שונות.

למביט מהצד, ולמי שאינו דובר את השפה הערבית, יכלה העצרת להיראות בקלות כמו אסיפת-בחירות מקומית, אם וכאשר יוסכם בין הצדדים על עריכתן. פלג אחד של אש"ף קורא לתושבים לתמוך בו. אנשי החזית העממית, שהתקבצו וכאו, כמו שנאמר ל, מ"2 כפרי האיזור, מנו רק עשרות מעטות של משתתפים.

אילו היו הפלסטינים עומדים עכשיו לפני מערכת-בחירות, אילו היה השילטון הישראלי מאפשר עריכת בחירות חופשיות, חופשי-התאגדות וחופש-תעמולה לפני הבחירות, היו בוודאי האסיפות המיפלגתיות נראות כפי שנראתה באותו היום העצרת הזאת.

קשה היה להבחין במתח באוויר. איש לא נראה כאילו הוא חושש מכניסה פתאומית של הצנצ'ה למקום, מכך שההיילים יתפסו את התושבים בשעת מעשה אסור. יש להניח שבמבואות השונים של הכפר עמדו ילדים, או נערים, בעמדות תצפית, והיו מודיעים אילו רכב צבאי או רכב לא-מווה היה שם פעמיו אל הכפר. אז, בוודאי, היו הכל מתארגנים במהירות כדי להעלים את הראיות, או לחילופין — מתארגנים כאיש אחד כדי למנוע בהפגנה את כניסתם של הורים למי קום.

אך שום דבר מן הרברים האלה לא קרה באותו היום. הכל עבר בשקט, כמו באופן שיגרת.

הספר התאספה קבוצת-נשים גדולה. כמרכז החצר היה פעם מיגרשיכדורסל. עכשיו התקלפה לה ריצפת הבטון, ופינתה את מקומה לעפר המאובק שהיה מתחתיה. לוחות-הסלים הפכו מיטטה נוח לתליית תמונות ולצירוף כרזות פוליטיות.

על אחד הלוחות היתה מורבקת תמונה של יאסר ערפאת, ומתחתיה הכתובת: „חי יום השנה להקמת פת”ח” ליד תמונה זו היו מורבקות שתי תמונות של הרוגי האינתי-פאדה. על הלוח השני היה ציור אמנותי של דגל-פלסטין. על הפס השחור שלו נכתב „פלסטין חופשית” ועליו היתה מצוירת יד, בתנועת האות וי לניצחון. מתחת לציור הוד היתה מורבקת תמונתו של ג'ורג' חבש, לידה תמונתו של יאסר ערפאת, ומעל לשניהם חץ שחור עבה, סמל החזית העממית של ג'ורג' חבש. שני לוחות הסלים היו מנוקבים מפגיעות של כדורים. כך, לפחות, זה נראה. ואז, כשהמיקרופון כבר היה מחובר, כאשר כל הילדים סיימו לכרסם את קלחייהתירס, כאשר הנשים והנערות תפסו את מקומן בנפרד על המדרגות ועל המירפסת של בית-הספר, כאשר הבחורים הצעירים, רובם עטויי כופיות שחורות לצווארם, סיימו להתקבץ במרכז הרחבה — ניתן האות לפתיחת העצרת.

הנואמים, כולם צעירים, עלו כזה אחר זה על הבימה המאולתרת בתוך מירפסת מוצלת. הם עמדו רחוק מסף המירפסת, ובקישו שלא לצלמם. קול הנואמים הירדה בין הוואריות והגיע, בוודאי, עד למרחוק. הכל דיברו באופן זה או אחר על האינתפאדה, עליכך שהיא לא תיפסק, ועל התנגדותם הנמצת לעריכת בחירות תחת הכיבוש. הם אמרו, כל הנואמים — כיניהם גם בחורה צעירה בג'נס, שקראה

היה אמור להיערך במקום מיצעד של צעירים כמדים, אלא עצרת של אנשי החזית העממית. במשך השעה ששהינו במקום, לפני תחילת העצרת, אפשר היה לראות התארגנות רגילה שלפני עצרת — ההתעסקות הרגילה סביב הרמקול, הדגלים, הסיסמות, הכרזות ואיסוף האנשים. מסביב היו הרבה ילדים קטנים. שני ילדים בעלי הלי-פלסטיק, וכו תירס הם לכל דורש (חצי שקל הקלח). ילד אחד, שבא רכוב על חמור מקומי. כמה ילדים שרצו זה אחרי זה. אחרים שיחקו בתפצים שונים. על מירפסת הבניין הראשי של בית-

תארגנות. בזמן שחיכינו שם הבחנו בכמוניות עמוסות המגיעות לכפר. מסתבר שאלה היו אנשי החזית העממית מכל הכפרים בסביבה, שהוזמנו גם הם לאירוע, שהתגלה אחר-כך כעצרת של החזית.

תירס בדלי

קראת השעה היעודה נלקחנו לחצר בית-הספר. בניגוד למידע שקיבלנו, לא

הגברים בחצר בית-הספר בעת העצרת מחיאות-כפיים וקריאות